

שיחת השבוע

ערב שבת-קודש

פרשת שלח

הגיליון השבועי לכל יהודי 964

י"ז בסיוון התשס"ה
(24.6.05)

יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד — המרכז ת"ד 14 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9607588 • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

לא ויכוח — אמונה

אפשר להזין את כל הנתונים למחשב, ולקבל מסקנות המבוססות על נוסחאות טהורות. החלטות אנושיות אינן כאלה. בסופו של דבר הבחירה היא עניין של אמונה

התייחסות החמורה לחטא המרגלים דורשת בירור. לא רק המרגלים נענשו עונש קשה, אלא כל העם שנבהל מתיאוריהם על גבורת עמי כנען. וכי אין זה אנושי שבני-אדם ייבהלו לנוכח תיאור גבורתו ועוצמתו של האוייב? וכי המרגלים לא היו אמורים למסור דיווח אמיתי על כל מה שראו?

אלא מתברר שעובדות לחוד ומסקנות לחוד. גם יהושע וכלב ראו אותה מציאות שראו עשרת חבריהם, אולם בעוד העשרה הסיקו ממנה כי "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו", קראו יהושע וכלב: "עלה נעלה וירשנו אותה, כי יכול נוכל לה". שני אנשים יכולים לראות אותה מציאות, ולהסיק ממנה מסקנות מנוגדות. כאן נכנס לתמונה כוח הבחירה, המאפשר לאדם לבחור את דרכו ולהתמודד עם המציאות כרצונו.

מסקנות מנוגדות

המחשה מובהקת לכך אפשר לראות במציאות חיינו בשנים האחרונות. כאשר פרצה 'מלחמת אוסלו', היה ברור לרבים כי בכך התנפצה קונצפציית אוסלו לרסיסים. הם היו משוכנעים כי העם כולו יתפכח מאשליות ההסכמים עם כנופיות המחבלים, ויבין כי יש רק דרך אחת להתמודד עם הטרור — להשתלט מחדש על כל השטחים, לפרק את הרשות הפלסטינית ולחסל או לגרש את כל ראשי הטרור.

באותה שעה ממש, לנוכח אותה מציאות, הסיקו אחרים מסקנות הפוכות. לדעתם, המלחמה פרצה משום שאוסלו נתן לאויבנו מעט מדי. המחבלים הפרו את כל ההסכמים משום שלא פונתה שום התנחלויות. הם ירו באנשים, נשים וטף כי לא קיבלו את ירושלים. הם התחילו להתפוצץ בלב ערי ישראל מפני שסוגיית הפליטים לא נפתרה באמצעות 'זכות השיבה'.

הראשונים שומעים את הטיעונים הללו ואינם מאמינים למשמע אוזניהם. איך אפשר להיות עיוורים עד כדי כך? אבל באותה שעה ממש שומעים האחרונים את דברי הראשונים

ומשוכנעים שעמדותיהם הם מקור כל הצרות. הם בטוחים שאם רק ייעקרו כל ההתנחלויות, ירושלים תימסר לערבים והפליטים יורשו לשוב לעכו ולחיפה, יבואו ימות המשיח.

אין כאן ויכוח על העובדות, אבל יש כאן התייחסות קוטבית לאותה מציאות ממש. לכן קשה לשכנע בעזרת טיעונים הגיוניים, נתונים וניתוחים. ביסודו של דבר אין כאן עניין של חישובים רציונליים. אפשר להזין את כל הנתונים למחשב, ולקבל מסקנות המבוססות על נוסחאות טהורות. החלטות אנושיות אינן מתקבלות כך. כוח הבחירה הוא המחליט, והבחירה היא החלטה אנושית, לא מתמטית.

נס האמונה

אילו היינו מזינים למחשב את הנתונים העובדתיים בשנת תש"ח, הוא היה מנפיק מסקנה חד-משמעית — אין סיכוי למדינה יהודית בארץ-ישראל. אילו היינו מנתחים בכלים רציונליים את מצבת הכוחות ערב מלחמת ששת הימים, הייתה המסקנה חדה וברורה — אין לצה"ל היכולת לעמוד מול שבעה צבאות, בעלי עדיפות מספרית מוחלטת כל-כך. לשמחתנו, נתן הקב"ה בלב מקבלי החלטות את הכוח ואת האמונה להחליט החלטות אחרות.

אין פירוש הדבר שקבלת החלטות מנותקת לחלוטין מנתונים עובדתיים ומתמונת המציאות, אלא שיש כאן הכרעה אנושית אם להירתע מקשיים ומאתגרים או לגבור עליהם. יותר משיש כאן החלטה מושכלת, יש כאן חזון, נחישות ובעיקר — אמונה.

חטא המרגלים נבע מחולשת האמונה. לעומתם, יהושע וכלב, שאמונתם הייתה איתנה, ראו אותם מראות ובכל-זאת היו בטוחים כי "עלה נעלה וירשנו אותה".

תכנית ה'הינתקות' כל-כולה היא חולשת האמונה ואבדן דרך. גיבורי גוש קטיף וצפון השומרון הם נושאי נס האמונה ועוצמת הרוח, ובכוחם נצח כולנו.

יש חדש

מי יזכה בגורל

רבים מתכוננים לנסוע להשתטח על ציונו הקדוש של הרבי מליובאוויטש, לקראת יום-ההילולא האחד-עשר, ג' בתמוז. כל מי שאינו יכול לנסוע, יכול להיות מיוצג על-ידי שליח מיוחד, שיעלה בגורל ויהיה נציג כל המשתתפים. עלות השתתפות מזערית — ח"י (18) ש"ח בלבד. ההגרלה תהיה אי"ה ביום ראשון, כ"ז בסיוון (3.7.05). מארגון הדרך הישרה, היחום את ההגרלה, נמסר כי עלות הכרטיס מותנית בסכום שייאסף מהציבור, ואם יצטבר יותר מכרטיס אחד, יוגרלו שניים או יותר. טל' 03-5772011.

עידוד וחיזוק

מדי מוצאי שבת נערכת סעודת מלווה-מלכה מיוחדת ברחבה מול כלא מעשיהו, לחיזוק ועידוד עצורי המאבק נגד תכנית ה'הינתקות'. במוצאי השבת הקרובה יכבד את האירוע הרב דב ליאור, רבה של קריית-ארבע. לפרטים 050-5172181.

הפקות חדשות לילדים

חברת ניצוצות של קדושה מגישה את **לפנים משורת הדין ואח טוב** — שני סיפורי חז"ל מרתקים, מבויימים במקצועיות. **אריאלה סביר** מגישה את **סבתא שרה שיר שמח** — שירים שמחים של תבורת ילדים עם סבתא צעירה. טל' 700-704120-1.

חדש בספרות ילדים

הוצאת **פלדהיים** הפיקה שני ספרי ילדים מהודרים, שכתבו ואיירו טובי המאיירים: 1) **א גאנצע מעשה** — סיפורים מצויירים מאת **גדי פולק**, על-פי משלים של גדולי הדורות האחרונים. 2) **קחו למשל**, מבחר ממשלי חז"ל, מאת **תרצה פלג**. טל' 02-6513947.

זמני השבוע

ירושלים ת"א	חיפה באר-שבט	אילת ניר-זרק
8:13	7:22	7:29
7:13	7:28	7:28
8:31	8:34	8:35
8:25	8:32	8:25
9:21		

פרקי אבות: פרק ב

03-9606169

פקס:

www.chabad.org.il

אינטרנט:

chabad@chabad.org.il

דואר אלקטרוני:

נדפס בדפוס יד-החמישה כפר-חב"ד, טל' 03-9600280

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מסירות-נפש למען בני הדור

מהתורה — "מחנינא מספרך אשר כתבת". משה רבנו סיכן את עצמו למען עם-ישראל, אפילו הנחותים ביותר שבו. מסירות-נפשו הייתה למעלה מטעם ודעת, שכן על-פי ההיגיון אין מקום להתפלל על החוטאים בעגל, ובזדון. ובכל-זאת התאמץ משה להציל גם אותם, והזהיר מכה את התנהגותו זו 'שלמות הראויה'.

להציל כל יהודי

דרכו של משה רבנו היא הדרך שבה נדרשים מנהיגי ישראל לפעול, במיוחד לאחר מתן-התורה, כאשר הקב"ה כרת ברית עם כל יהודי. מנהיגי הדור מסתכן למען כל יהודי, בלי יוצא מן הכלל. הוא אינו שוקל שיקולים של טעם ודעת, אלא מתמסר להציל כל יהודי, יהיה מי שיהיה.

רועה ישראל אינו חושב על עצמו, אלא מבטל את עצמו ואת ענייני האישיים, מתוך התמסרות מלאה לצורכי הדור.

(לקוטי שיחות כרך ב, עמ' 322)

ההצלת בני דורו. רק כששאלוהו לפרש בניית התיבה, גילה להם שהקב"ה עומד להביא מבול על העולם, ואף הוכיחם, אבל לא עשה זאת ביוזמתו.

לעומתו, אברהם אבינו לא המתין שיבואו אליו, אלא 'ויקרא שם בשם ה' א-ל עולם' — הוא פרסם את שם ה' בעולם. ובכל-זאת, עבודתו התבטאה בעשיית 'צדיקים', ואילו בעבור מי שאינם 'צדיקים' לא התפלל. כששמע שהקב"ה עומד להפוך את סדום, ביקש מהקב"ה שיבטל את הגזרה בזכות הצדיקים, אך כשנענה שאין במקום עשרה צדיקים — לא היה לו מה לטעון, "ואברהם שב למקומו".

למעלה מההיגיון

שונה הייתה דרכו של משה רבנו, הרועה הנאמן של עם-ישראל. כשחטא ישראל בחטא החמור ביותר, חטא העגל, תבע משה מהקב"ה למחול אפילו לרשעים. הוא לא הסתפק בתפילה, אלא אף אמר, שאם אין הקב"ה סולח לבני-ישראל, הוא מבקש למחוק את שמו (של משה)

ח טא המרגלים הוא אחד החטאים החמורים של בני-ישראל. העם כולו נגרר אחריהם וביטא קטנות אמונה ביכולת ה' לגבור על עמי כנען. על כך נענש דור המדבר עונש כבד: הוא מת במדבר ולא זכה להיכנס לארץ. רבי עקיבא אף אומר על בני דור המדבר כי "אין להם חלק לעולם".

אף-על-פי-כן מצאנו שמשה רבנו מסר את נפשו גם למען בני הדור הזה. חז"ל אומרים שמשה רבנו לא זכה להיכנס לארץ-ישראל אלא מת בעבר הירדן, כדי שבבוא עת תחיית המתים, יקום ויוביל את בני דורו לארץ-ישראל. הואיל והם נשארו במדבר, נשאר אף משה רבנו עמם, ובבוא העת יוליכם אל הגאולה.

שלושה צדיקים

ספר הזוהר משווה בין שלושה צדיקים שחיו בדור שלא היה הגון: נח, אברהם ומשה. שלושת הצדיקים הללו מייצגים שלוש גישות כלפי מי שאינם מתנהגים כראוי. נח, כששמע שהקב"ה עומד להביא מבול על העולם, התפלל בעדו ובעד בני-ביתו בלבד, ולא עסק

מן המעייין

נושא השבוע: ארץ-ישראל

בלימוד התורה ובקיום המצוות בהידור.

(הרבי מליובאוויטש)

אמרת השבוע

ראיית הטוב

בימיו של הרב יוסף-חיים זוננפלד, רבו של היישוב הישן בירושלים, באו לפניו יהודים שעלו לא-מכבר מחוץ-לארץ והתלוננו על חסרונות שמצאו בירושלים ובתושביה.

הקשיב הרב זוננפלד לדבריהם ואחר-כך אמר: "כאשר חזרו המרגלים משליחותם לתור את הארץ וסיפרו את שראו, מכנה אותם התורה 'מוציאי דיבת הארץ רעה'. הם לא אמרו דברי-שקר, אבל עצם ההסתכלות לעבר הדברים השליליים שאולי יש בארץ-ישראל, היא בבחינת הוצאת דיבת הארץ".

וסיים: "כך אני מפרש את הפסוק 'וראה בטוב ירושלים' — יש לראות תמיד רק את הצד הטוב של ירושלים".

אמר רבי יוחנן: כל המהלך ארבע אמות בארץ-ישראל מובטח לו שהוא בן עולם הבא.

(ספרא)

מתובלת בכול

רבי שמעון בן-יוחאי אומר: "תבל" זו ארץ-ישראל, שנאמר: "משחקת בתבל ארצו". ולמה נקרא שמה תבל? שהיא מתובלת בכול. שכל הארצות יש בזו מה שאין בזו, ארץ-ישראל אינה חסרה כלום, שנאמר: "לא תחסר כל בה".

(ספרי)

אוויר קדוש

הישראלי השוכן בארץ-ישראל דבק בשורשו, כי אוויר ארץ-ישראל קדוש, וימשך בו בדרך ישרה איכות שורש נפשו. נמצא שהוא שלם בלי פירוד. ובחוף-לארץ יימשך דרך עקלתון, בדרך אוויר טמא.

(אלשיך)

ויזה מהמלך

הנוסע לארץ-ישראל צריך להצטייד ב'ויזה' מאת המלך, שארץ-ישראל נקראת פלטרין שלו. את ה'ויזה' מקבלים על-ידי הוספה

מדד את כל הארצות

רבי שמעון בן-יוחאי פתח: "עמד וימודד ארץ" — מדד הקב"ה כל הארצות, ולא מצא ארץ שראויה ליתן לישראל אלא ארץ-ישראל.

(ירושלמי נדרים)

אין שליטה לאחרים

הקב"ה חילק את העמים והארצות לממונים ולשלוחים, אולם ארץ-ישראל לא שולט בה לא מלאך ולא ממונה אחר, אלא הקב"ה בלבד. לכן הכניס את העם שלא שולט בו אחר, לארץ שלא נשלטת על-ידי אחר.

(זוהר)

אור נעלה

"טובה הארץ מאוד-מאוד" (במדבר יד, ז). על-ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, פעמיים "מאוד".

(הרבי מליובאוויטש)

עולם הבא

"ורוח להולכים בה". אמר רבי ירמיה בר-אבא

צדקת הסבל

הידיעה על מות הסבל מצפת הביאה למקום קומץ אנשים, בעיקר מקרב חבריו לעבודה, אנשי עמל יגעי-כפיים. הם עזבו את ענייניהם ובאו ללוות את חברים בדרכו האחרונה. ההלוויה הקטנה התנהלה לאטה, עוברת בסמטאות העיר המתפתלות, בדרכה לבית-החיים העתיק. במסעה חלפה גם במשעול צר, שאליו השקיפו חלונות ביתו של הצדיק רבי אברהם-דב מאוריטש, מחבר הספר 'בת-עין'. לפתע יצא הצדיק מביתו והצטרף למלווים המעטים. הוא לא הסתפק בליווי קצר, כדרכו ברוב ההלוויות שבהן השתתף, אלא המשיך עם המלווים עד מקום הקבר, ואף המתין לסתימת הגולל.

השתוממו המלווים על הכבוד הרב שחלק הצדיק לסבל. אולי היה הסבל אחד מל"ו הצדיקים הנסתרים, תהו בליבם. אם-כן, תמהו, מדוע לא קרא הצדיק לכל שאר תושבי העיר להצטרף גם-כן למסע הלווייתו של 'הצדיק'?

מחמת יראתם מהצדיק לא העזו המלווים לשאלו על כך. הם קיוו כי הוא-עצמו יבהיר להם את פשר הדבר.

ואמנם, לאחר ההלוויה פנה הרב אל כמה ממקורביו וביקשם לגשת לבית הסבל ולחפש שם עדויות לצדקת הנפטר. עד מהרה הגיעו הללו לבית האלמנה ובהסכמתה סיירו בו סיוור חטוף. כעבור שעה שבו אל הצדיק בידיים ריקות. "לא מצאנו שם ספרי קבלה או כל ממצא אחר שיעיד על היותו של הנפטר איש-מעלה, למעלה מסבל פשוט", אמרו.

דעתו של רבי אברהם-דוב לא נחה. "שובו לביתו ודובבו את האלמנה; אולי מפיה תצליחו לדלות פרטים חדשים על אישיותו של הנפטר", הורה להם. עשו כן השליחים וגם הפעם העלו חרט בידם.

הצדיק לא אמר נואש. "חזרו אל האלמנה ובקשוה לספר לכם על מהלך חיי בעלה", אמר להם והוסיף, "רשאים אתם למסור לה כי בשליחותי באתם אליה".

כששמעה האלמנה את בקשת הצדיק החלה לספר:

"בשנים הראשונות לנישואיי היה בעלי המנוח רוכל, הסובב בכפרים

חיזוק האמונה

יש הסבורים כי ספקות בענייני אמונה הם תופעה טבעית אצל מי שניחנו בחשיבה עצמאית. לדעתם, הדבר מעיד על התמודדות אמיתית עם ענייני האמונה. לעומתם, החסידות גורסת שספקות באמונה הם דבר שלילי ביותר. איך אפשר להעלות על הדעת שיהודי טייל ספק, ולו לרגע קט, בקיומו של הבורא ובאמיתות התורה? וכי אפשר להשלים עם העובדה שבליבו של יהודי מקננות, ולו בסתר, מחשבות כפירה ואפיקורסות?!

איך מסלקים את הספקות? לכאורה, הפתרון הוא לספק הסברים ותשובות, שישללו את הספקות ויוכיחו את האמונה. האמת היא, שבדרך זו אין כל ביטחון שהספקות אכן ייעלמו. השכל, מעצם טבעו, איננו מוחלט ואינו חד-משמעי. הטיעון המוחץ ביותר משאיר תמיד מקום לדעה המנוגדת. השכל יכול לטעון שיש הסתברות גדולה יותר שהאמת היא בצד מסויים. אין השכל יכול לשלול לחלוטין את האפשרות השנייה, וממילא גם אין בכוחו לסלק ספקות.

כשהנשמה מאירה

תורת החסידות מלמדת, כי ספקות באמונה, כשם כן הם — חולשה ורפיון-מה באמונה. כאשר האמונה חזקה ואיתנה, והיא מאירה בנפש בכוח ובעוצמה — אין ספקות. הספקות נוצרים כאשר האמונה היא חלשה, מעורפלת, מופשטת מדי. על קרקע כזאת צומחים הספקות. הבעיה אינה אפוא של השכל, אלא של עוצמת האמונה. הספקות מעידים על חולשת האמונה, והתחזקות האמונה תגרום ממילא לסילוק הספקות.

מסופר כי חסיד אחד התאונן לפני אדמו"ר ה'צמח-צדק', שנופלים לו ספקות באמונה. שאלו הרבי: "ומה אכפת לך?". נזדעק החסיד: "רבי! הרי יהודי אני!". השיב הרבי: "אם-כן, הרי זה בסדר..."

עוד מסופר, כי יהודי אחד בא אל ה'צמח-צדק' והתאונן שיש לו ספקות באמונה. שאלו הרבי: "אתה מפחד מהצאר?". השיב האיש: "כן". שאלו שוב: "האם ראית אי-פעם את הצאר?". ענה האיש: "לא, מעולם לא ראיתי". הקשה הרבי: "אם-כן, מדוע אתה מפחד ממנו, מהי ההוכחה שהוא אכן קיים?". ענה האיש: "אחי סיפר לי שראה אותו פעם". הוסיף הרבי ושאל: "האם גם לי אתה מאמין?". השיב היהודי: "בוודאי". אמר לו הרבי: "ובכן..."

סיפורים אלה משקפים את דרך טיפולה של החסידות בתופעת הספקות. פחות לעסוק בדיונים פילוסופיים, יותר לחזק את האמונה הפשוטה. ואיך מחזקים את האמונה? על-ידי התורה; וליתר דיוק — על-ידי פנימיות התורה. התורה היא חכמתו של הקב"ה. היא המזון של הנשמה. כאשר יהודי לומד תורה כראוי ומתדבק בקדושתה — מתחזקים כוחותיה של הנשמה, וממילא מתחזקת גם האמונה.

כוחה של הפנימיות

אמנם תורת החסידות עוסקת בסוגיות רבות של אמונה בה', והיא מסבירה את הדברים בהיגיון רב וטבעי-עיונים שכליים, אבל במהותה האמיתית והפנימית היא איננה שכל. היא פנימיות התורה, חשיפת הנשמה שבכל דבר. החסידות אמנם נתלכשה בשכל, ואנו לומדים אותה בדרך המובנת בשכלנו, אבל השכל אינו אלא צורת ביטוי של החסידות, ואין הוא ממצה את מהותה. החסידות, במהותה, היא נשמה — נשמת התורה.

אלפי יהודים שסבלו מספקות באמונה חשו מיד בכוחה המרפא של החסידות. לאחר זמן-מה של לימוד תורת החסידות גילו, כי הספקות נמוגו; הם פשוט נעלמו. לא רק משום שהחסידות סיפקה תשובות שכליות לספקות (וגם זאת עושה החסידות בהצלחה גדולה), אלא בעיקר משום שהיא חיזקה את הנשמה ואת האמונה, וממילא לא היה עוד מקום לספקות. זה כוחה המופלא של תורת הבעל-שם-טוב, שהיא מסלקת ספקות ומאירה את הנשמה.

גבה-קומה, ונשא חן בעיני כל רואיו. הפרנסה הייתה מצויה ברווח ובכבוד, וחייו התנהלו על מיי-מנוחות. לפתע נחתה עלינו צרה נוראה — בתו היחידה של שיח' ערבי נכבד חשקה בבעלי.

ובעיריות. בזמן קבוע מראש היה מגיע לכל כפר ולכל עיירה ומביא לתושבים את מבוקשם. רוב לקוחותיו היו כפריים ערבים, תושבי הגליל העליון.

"בצעירותו היה בעלי איש יפה-תואר,

"אביה השיח' הזמינו לביתו וסיפר לו על רצונה של בתו להינשא לו. הוא תיאר באוזניו את ניסיונותיו הכושלים להניאה מכך. 'אם אני נישאת ליהודי זה, טוב מותי מחיי', הודיעה הבת לאביה.

השיח' הציג לפני בעלי שתי אפשרויות: אחת — סעודת נישואין, בגדים יקרים, מתנות וכסף. השנייה — מוות.

"בעלי המנוח לא היסס אפילו לרגע. היה ברור לו כי יעמוד בניסיון ויהי-מה. הוא היה מוכן למסור את נפשו, ולא לעבור על רצון ה', אך חיפש דרך נאותה להיחלץ מהצרה שניחתה על ראשו. לשיח' לא גילה זאת. להפך, הוא נתן לו להבין כי נענה לבקשתו.

"השיח' שמח מאוד, בידעו כי חיי בתו ניצלו וגם כי זכה בחתן יפה-תואר, ישר והגון. מיד ציווה על משרתיו להכין סעודת נישואין כיהא לבתו היחידה של השיח' העשיר.

"ליל החתונה הגיע. השיח' המאושר ישב לצד החתן. בעיצומה של החגיגה הגישו להם המשרתים נרגילות לעישון. במרכז עמד מגש נחושת, ועליו גחלים לוהטות. כל אחד ואחד מהמכובדים נטל מהגחלים כדי להזין בהן את הנרגילה שלפניו. עניו עשן החלו להיתמר מעל ראשי המסובים.

"גם החתן התקרב למגש כדי לקחת ממנו גחלים. לפתע, לתדהמת הכול, הרים את המגש העמוס בגחלים והפכו על בטנו ורגליו, כשהגחלים שורפות את גופו. בהלה ומהומה קמו במקום והשמחה נהפכה לתוגה. השיח' חש בוש ונכלם מהתנהגות החתן. הוא וחבריו החלו להלום בגופו של בעלי, שכבר היה מלא כוויות. דעתם לא נחה עד אשר גירשוהו מהמקום, שותת דם ומיוסר.

"כל עוד רוחו בו נמלט בעלי מהכפר. בדרך-לא-דרך הצליח להגיע הביתה, פצוע, חבול וחולה. עד מותו סבל ייסורים מהכוויות הקשות. אף-על-פי-כן היו פניו מאירות, ובלביו שמח תמיד על שבעזרת הקב"ה הצליח לעמוד בניסיון. את כל ייסוריו קיבל באהבה", סיימה האלמנה המתייפחת והוסיפה, "זה היה בעלי המנוח".

השליחים הקשיבו בהתרגשות לסיפורו המופלא של הסבל, וידעו כי הפעם תנוח דעת רבם. ואמנם, כששבו אליו וסיפרו לו את דברי האלמנה, תבחינו באור שזרח על פניו של הצדיק. "כאשר עברה ההלוויה ליד ביתי ראיתי עמוד אש עולה מהמיטה ומזדקר עד השמים", אמר להם, "כעת אני גם מבין מדוע זכה לכך".

הקיבוצניק שגילה את המהפכה היהודית

עשר דקות", אומר איתי, "אבל הצצתי ונפגעתי. ראיתי את העוצמה הגדולה וחשבת לי עצמי: לא ייתכן שאני, ולמעשה הציבור כולו, איננו מודעים לתופעה זו. מיד החלטתי להכין סרט על השלוחים".

עמוק בנשמה

רפפורט שוחח עם השלוחים וצילם את ילדיהם. הוא תיעד את רגעי ההתרפקות על ציונו של הרבי, ואת התפילה הנרגשת בבית-הכנסת שהוקם בחדרו. הוא הורשה להיכנס לספרייתו של הרבי, ואפשר הצצה לאחת הספריות היהודיות הגדולות והחשובות בעולם. אי-אפשר להתעלם מהחמימות שהוא משדר במהלך הראיונות וגם בקריינות לאורך כל הסרט.

סרטו של רפפורט זכה לאחוזי צפייה הגבוהים פי עשרה מהרגיל. "התגובות נהדרות", הוא מספר. "תא הדואר האלקטרוני שלי 'התפוצץ' מתגובות אוהדות. עמיתים בתקשורת משבחים, ואפילו במשעולי הקיבוץ אני זוכה לתגובות מצויינות. 'שעה שלמה ישבתי מרותק והרגשתי מתחבר למשהו עמוק מאוד בתוך נשמתו', אמר לי אחד מוותיקי הקיבוץ".

רפפורט מניח תפילין עם שליח הרבי. "ראיתי את העוצמה"

נישואיו לבת קיבוץ אפק, בעמק-זבולון, עבר להתגרר בקיבוץ. "לפני כמה שנים הוטל עליי להכין עימות טלוויזיוני בין רב לבין צעיר לא-דתי", הוא מספר. "התגלגלתי לבית-חב"ד בקריית-מוצקין, המנוהל על-ידי השליח הרב משה אוירכמן. לאחר שיחה קצרצרה עמו הבנתי שעימותים והתגוששויות לא אמצא אצלו. גיליתי אוהב-ישראל שלא מוכן לריב, נקודה. הפסדתי כתבה אבל הרווחתי ידידות עם איש מקסים, שפתח לפניי צוהר לתנועה מיוחדת וליהדות שלא הכרתי".

בתחילת החורף שהה רפפורט בארה"ב, בנסיעה פרטית. מכשיר הטלפון שלו צלצל. על הקו היה הרב אוירכמן, שהזמין אותו 'לקפוץ' לניו-יורק ולראות את אלפי שלוחי חב"ד בעולם המתכנסים לוועידה השנתית. "באתי מתוך נימוס ומתוך כוונה להיות שם

בידין שבו עיתונות היא שם נרדף לציניות ונשכנות, במיוחד בכל הקשור לענייני יהדות ומסורת, משבר-רוח מעניין היה לראות במוצאי השבת האחרונה, בערוץ הממלכתי, סרט תיעודי מרגש על מפעל השליחות החובק-עולם של חסידי חב"ד. כך, אולי לראשונה, נחשף ציבור ישראלי גדול למה שהוגדר – "המפעל היהודי הגדול בעולם".

בוז אחר זה הוצגו שלוחים הפועלים בנפאל, בסינגפור, באורגון, בשאנגהי, בקטמנדו, בלוס-אנג'לס ועוד. אט-אט נבנה הפאזל הגדול, בן כארבעת-אלפים החלקים, המספר את סיפורה של המהפכה שחולל הרבי מליובאוויטש בדור האחרון.

לא נשאר אדיש

"זו המשימה העיתונאית החשובה ביותר שביצעתי עד היום, ובלי ספק הקדושה ביותר", אומר יוצר הסדרה, איתי רפפורט. הכתב הצעיר (28) החל את הקריירה העיתונאית שלו בגיל שלוש-עשרה, ככתב במקומון חיפני. מאז מילא תפקידים עיתונאיים רבים ובשלוש השנים האחרונות הוא הממונה על סיקור החדשות בעברו הערוץ הראשון באזור הצפון.

הוא מודה כי העבודה על הסרט השילה מעליו את הציניות המאפיינת בדרך-כלל עיתונאים. "אי-אפשר להישאר אדיש מול אנשים חדורי שליחות, עם אהבה בלב ולהט בעיניים", הוא אומר.

"הפסדתי כתבה והרווחתי ידידות"

הדרך שבה התגלגל רפפורט להכנת הסדרה מעניינת כשהיא לעצמה. הוא נולד בקריית-ביאליק. לאחר

"גפן מבטחים"
יש לך הזדמנות עד 15.05.05 למנינם לעבור לקרן הפנסיה "מבטחים" הגדולה והיציבה ביותר בישראל!! גם לך מגיע את הטוב ביותר!
ביטוח הרכב הזול ביותר במדינה!!!
קבוצת גפן - המבטחת המורשת של הציבור הדתי
1800-39-33-39

ספר שמוכרחים לקרוא
נשמה עם עצמה
סיפורם המרתק של בני-ישיבה, היוצאים למסע-רוחני בחיפוש דרך רוחנית בעבודת ה'. במהלך המסע הם מתלבטים בשאלות קשות ומגלים עולמות קסומים.
ספר מסעיר, מחדש ומעורר מחשבה מאת מנחם ברוד
הפצה: 'יודאיקה', 03-9606120

פִּינֵת הַהֲלָכָה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

ציצית כתזכורת

שאלה: האם לבישת ציצית כל היום היא חובה או מנהג?

תשובה: גדר המצווה מן התורה הוא, שאם לובש האדם בגד בן ארבע כנפות, עליו לקשור בו ציצית, אך אין הוא חייב להשיג בגד כזה כדי להתחייב במצווה. אולם חז"ל אמרו, שלפעמים עלול אדם להיענש גם על כך שלא יצר את התנאים לקיום מצווה, כגון שלא קנה בגד בן ארבע כנפות כדי להתחייב בציצית.

על-כן טוב ונכון שיהיה כל אדם זהיר ללבוש טלית-קטן במשך כל היום, ויקיים בכל רגע את המצווה החשובה הזאת, שמטרתה המוצהרת בתורה – להזכיר תמיד את מצוות ה', כאדם הקושר קשר בחגורתו כדי לזכור דבר-מה (ולכן יש בציצית חמישה קשרים – כנגד חמישה חומשי תורה, וארבע כנפות – כדי

שכלל צד שיפנה האדם, יזכור את המצוות). מי שאינו יכול ללבוש טלית-קטן כל היום, יזהר שיהיה לבוש בטלית (גדולה, אם הוא נשוי, או קטנה, ועדיף שניהם) לפחות בשעת קריאת-שמע, כפי שנאמר בספר הזוהר: "כל הקורא קריאת-שמע בלא ציצית, מעיד עדות שקר בעצמו", וכן במשך כל תפילת השחרית.

נהגו להדר להרגיל את הילד בלבישת טלית-קטן בקביעות מאז התספורת הראשונה, שנהוג לעשותה בגיל שלוש. מגיל שש שנים יש לחנך את הילד בלבישת טלית-קטן בשיעור מינימלי של 50 על 50 ס"מ לפחות.

מקורות: מנחות מא, א. זוהר ח"ג קע"ב, וילך. שו"ע או"ח סימן כד, שו"ע אדמו"ר הזקן ואחרונים שם. הלכות ציצית שבסידור אדמו"ר הזקן. "ציצית הלכה למעשה" פרקים א' ו-ט'.

מעשירים את השבת עם "שולחן שבת"

שולחן השבת שלכם יראה אחרת עם הסדרה המופלאה

על כל פרשה שלוש-עשרה שיחות ורעיונות, עשירים וקולעים, בעלי מסר ומוסר-השכל, בשפה שווה לכל נפש. מעובדים מאוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש, המאיר את פרשיות התורה ואת מועדי ישראל באור מקורי ומיוחד

להשיג בחנויות הספרים המובחרות. להזמנות בכרטיס אשראי (ללא תוספת דמי משלוח): 'יודאיקה', 1-700-704120